

Arrest

nr. 202 057 van 3 april 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 maart 2018 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 3 mei 2017 de Schengenzone binnen via Frankrijk in het bezit van een visum type C.

Op 1 september 2017 legt verzoekster samen met haar partner van Nederlandse nationaliteit een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 25 oktober 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoekster en haar partner stellen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 januari 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit wordt op 16 januari 2018 aan de stad Antwerpen overgemaakt ter kennisgeving. Een "synthesedocument telefoongesprek" van 14 maart 2018 tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de stad Antwerpen vermeldt dat verzoekster uitgenodigd werd voor betekening van het bevel op 9 februari 2018 maar dat zij niet kwam. Deze uitnodiging voor 9 februari 2018 bevindt zich in het dossier.

Op 20 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 20 maart 2018 wordt verzoekster gehoord en verklaart dat zij in België is om bij haar man te wonen. Op 30 maart 2018 dient verzoekster een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

Op 21 maart 2018 wordt verzoekster gehoord in het gesloten centrum.

Op 26 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een nieuw bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster stelt een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

Op 26 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : W.

voornaam : C. L.

geboortedatum : (...) 985

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.03.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op 9.02.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen uitgenodigd voor een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Betrokkene kwam echter niet naar deze afspraak en liet niets weten omtrent haar afwezigheid. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Op 1.09.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer N. E. (°(...) 1983), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 25.10.2017

weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene niet V.A.X. (°(...) 1997), die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat ze de mantelzorg van haar nicht behoeft. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene niet kan regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze samen met haar partner in België woont en werkt. Zij hebben samen besloten dat betrokkene ook in België zou komen wonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, geleid op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van

verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster zet het uiterst dringend karakter als volgt uiteen:

“Artikel 43, § 1 van het KB van 21/12/2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat “als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”

Verzoekster toont aan dat het verzoek tot schorsing uiterst dringend noodzakelijk is:

A. Verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis met het oog op overdracht naar Suriname. De DVZ stelt alles in het werk om de overdracht zo spoedig mogelijk te regelen. Een gewone schorsingsprocedure zal te laat komen.

B. Verzoekster heeft de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift: de bijlage 13 sexies werd aan verzoekster op 26 maart 2018 overgemaakt. De vordering tot schorsing wordt ingesteld op 30 maart 2018.”

In de nota betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen, hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden verworpen.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13sexies niet ontvankelijk.”

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij in antwoord hierop dat het inreisverbod samenhangt met het eveneens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2018, en dat als de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten, zij niet terug kan keren omwille van het inreisverbod voor drie jaar, zodat er wel sprake is van een uiterst dringende noodzakelijkheid.

Bespreking

Verzoekster toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid en de repliek ter terechtzitting op de nota, volstaan niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de mate waarin dit betrekking heeft op het inreisverbod, (*"Het kan bij voorbeeld zeer lang duren vooraleer verzoekster terug kan afreizen naar België. Dit onder meer daar zij geen visum gezinshereniging zal kunnen verkrijgen, zolang de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg (tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 25 oktober 2017) nog lopende is"*) zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET